

Contactes del Centre d'Estudis amb l'estranger

Francesc Verdura Campeny

Va ser una gran sorpresa quan vaig rebre una carta de Lausana, en la qual l'amic canetenc resident en aquella ciutat, en Silveri Kirchner Valls, m'enviava un cartell del Centre Català de Lausana, el qual anunciava una conferència del senyor Paul Émile Muller la qual versaria sobre els seus "Records de Canet de Mar".

D'antuvi s'imposa un aclariment per a explicar com s'han anat encadenant els fets fins arribar a produir-se aquest joiós desenllaç.

Tot això té el seu inici ja fa força temps, quan al Centre d'Estudis Canetencs vam rebre una trucada de tres germans, de cognom Kirchner, els quals havien residit a Canet durant tota la guerra civil i part de la postguerra i ens demanaven si els podíem atendre en una propera visita que volien fer a Canet, en el qual havien passat la seva infància i del qual feia més de cinquanta anys que n'estaven separats.

Nosaltres, de la família Kirchner ja en teníem referències i ja sabíem que el pare, Víctor Kirchner Catalán que era farmacèutic de professió, havia vingut a Canet el març de 1936, contractat per la Farmàcia Cooperativa "La Aliança" que s'havia muntat a la Plaça Macià.

La família va residir al Passeig

Ramon Rovira i Paul Emile Muller, pare i fill a l'Escola de Teixits als anys 80

de la Misericòrdia número 17 1r 2a i estava composta pel pare, la mare, Montserrat Valls, una tia, Maria Valls i els tres fills del matrimoni Cristian, Víctor i el petit Silveri, que tenia uns 16 mesos. Crec que aquest darrer el gran interès que sent per Canet és degut a que tots els seus primers records d'infantesa es centren aquí i no en la seva Barcelona nadiua, de la qual no en recorda res. Per tant, després que la vida el va fer córrer món anant de "La Ceca a la Meca" ha acabat considerant la nostra vila com el "seu" poble.

Una vegada assabentats, vam comunicar-ho a l'ajuntament, el qual molt amablement ens va cedir la seva sala de reunions i

vam comunicar als tres germans que estàvem a la seva disposició i que ens trobaríem a l'entrada de la Casa de la Vila en el dia i hora que es va assenyalar.

Van arribar amb una puntualitat cronomètrica (es notava que havien viscut a Suïssa) i allà ens vam donar a conèixer fent les oportunes presentacions, pujàrem les escales i en entrar a la sala els va donar la benvinguda el jove regidor, el senyor Rafel Dulsat, entaulant-nos seguidament a l'entorn de la grossa taula de reunions.

Allà asseguts va començar un rosari de confidències explicant les seves vivències que eren moltes i grosses. El seu pare havia estat regidor de l'Ajunta-

ment durant la guerra civil, fins que per la seva edat va ser cridat a les files de l'exercit republicà, després de passar bona part de la guerra mobilitzat, a l'acabament de la mateixa, fou fet presoner per les tropes franquistes i tancat a la presó. Mentrestant la mare, la tia i els tres infants malvivien com podien enmig de tota classe de privacions i vexacions. Finalment va ser jutjat en un mateix procés junt amb vuit persones més de Canet i tancat a la presó amb una pena de vint anys, que l'any 1942 va ser commutada per una de dotze anys.

Quan va ser alliberat, la situació familiar tampoc va poder millorar gaire. Va ser desterrat de Catalunya i tota la família hagué de sofrir un llarg pelegrinatge, que va anar des de Logroño fins a València, vivint sempre la família sota mínims, fins que emparant-se amb l'origen dels seus avantpassats, obtingueren llicència per anar a viure a Suïssa, que els degué semblar que passaven de l'infern al cel.

Nosaltres també els explicàrem les novetats que havien ocorregut aquí, ja que el Canet que

contemplaven era ben diferent del que havien deixat. El creixement urbà era immens i la transformació gairebé total. La vitalitat de la vila els feia sentir forasters, ja que poca cosa en restava d'aquella població que havien abandonat just iniciada la postguerra.

La xerrada va ser llarga i profitosa. Els vam prometre que els enviariem alguns treballs històrics que havíem publicat en el curs d'aquests temps i després d'un canvi d'adreces, ens vam acomiadar, mentre el regidor senyor Dulsat els feia obsequi d'alguns llibres sobre Canet que a l'ajuntament tenen per a semblants actes. Més tard els vam remetre els treballs històrics que els havíem promès i la cosa va anar fructi-

Silveri Kirchner

ficant. Vull aclarir que els dos germans grans, en Cristian i en Víctor, actualment viuen a Catalunya, per la qual cosa va ser fàcil el contacte, mentre que en Silveri havia restat a Suïssa, a la ciutat de Lausana on tenia el seu domicili.

A mitjans de l'any 2006 ens va telefonar des de Barcelona en Silveri, comunicant-nos que el següent dia vindria a Canet, aprofitant les hores de lleure d'una gran concentració que havia convocat la Generalitat de Catalunya per a agrupar a Barcelona membres de tots els Casals Catalans escampats arreu del món. Va ser un gran congrés, al qual ell hi assistia en representació del Casal de Lausana. Vam quedar d'acord per trobar-nos en el punt més cèntric de Canet a una hora determinada i l'endemà just quan vaig arribar-hi, ell ja m'estava esperant assegut en un banc. Després de saludar-nos ens vam

Paul-Émile Muller amb el canetenc Josep Fors Vidal

dirigir al nostre local social ubicat allà mateix i tot dos vam entaular una llarga conversa, ja que es delia per saber les coses de Canet. Vaig notar que especialment s'interessava per coses socials, cosa natural ja que la seva vinguda a la població havia estat la contractació del seu pare per la Farmàcia Cooperativa. Vaig explicar-li la filosofia de la cooperació així com la del Mutualisme, ja que personalment en sóc coneixedor per haver estat durant molts anys directiu de la Cooperativa "La Unió" i de la Mutualitat Canetenca. Entre altres coses de Canet, com no!, vam sortir a parlar de l'Escola Tècnica en Teixits de Punt i referent a la mateixa li vaig comentar que possiblement per aquells indrets de Suïssa hi vivia el fill del primer director de la mateixa, que s'anomenava com el seu pare, Paul-Émile Muller, encara que jo no en sabia l'adreça.

També es va interessar per l'edifici en què estàvem i vaig explicar-li el que significava la casa Museu Lluís Domènech i Montaner. Aprofitant que hi estàvem a dins, en sortir li vaig fer de cicerone mostrant-li i comentant-li tot el que allà s'hi exposa. Tot ho fotografiava amb una avidesa que més que un turista semblava un periodista d'actualitat. En aquell moment semblava l'home més feliç del món.

Va voler fer-se soci de la nostra entitat i així vaig anotar-ho. A partir d'aquell moment ha anat rebent periòdicament el nostre butlletí i com que ens anem cartejant aprofito cada tramesa per a enviar-li al mig de la revista una carta contstant-li totes les preguntes que em fa en la missiva anterior, referents sempre a coses de Canet.

CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

Rue de Genève 91

☎ 021 625 93 86

1004 LAUSANNE

Le vendredi 8 juin à 20 h

nous aurons le plaisir de recevoir

Paul-Émile MULLER

qui nous fera part de ses

SOUVENIRS DE CANET DE MAR

en nous parlant des belles heures passées là-bas avant la guerre civile et de toutes les visites qu'il y a fait après. (Son père avait été directeur de l'École de Technologie de Canet).

Monsieur Paul-Émile Muller, ingénieur, a fait ses études à l'Université de Pensylvanie (USA) et à l'École polytechnique fédérale de Lausanne, a travaillé comme ingénieur en différentes entreprises suisses et étrangères, dont treize ans aux USA; a été Directeur de l'École d'ingénieurs de Saint-Imier à Berne et aussi Directeur de l'École d'ingénieurs de Genève - département de l'instruction publique. Comme membre de la conférence des Ecoles d'ingénieurs de Suisse a participé activement en différentes commissions fédérales et a été chargé de missions d'expertise dans des écoles techniques en France, en Israël, au Canada et en Lybie. Ses publications parues dans différentes revues techniques sont nombreuses.

Finalment il nous passera un petit film de sa production, car le cinéma c'est son grand hobby, qu'il nous présente comme suit :

Mon nom de "guerre" - ou de cinéaste, si vous préférez - c'est "Pem".

Dans mon enfance, en Espagne, on m'appelait «El Suizo». Réfugié en Suisse, après le conflit civil espagnol, j'étais surnommé "L'Espagnol". Plus tard, à Zurich, j'étais évidemment "le Welsch". En Australie c'était: "the Frenchman" et, finalement, aux USA: "le gars de von Braun". Mais mon vrai nom c'est: Paul Emile Muller.

Très tôt, saisi par le goût de l'aventure, j'ai parcouru et travaillé dans une vingtaine de pays du monde entier. Entre autres, j'ai participé aux activités des ciné-clubs de Zurich, Soleure, Bienne, Genève et Nyon. Toujours caméra au poing, de la petite L8 (Paillard) à la XLS 1014 (Canon). J'ai ainsi réalisé une bonne centaine de films sonorisés, d'abord avec des disques 78 tours, puis sur fil magnétique, avec le Revox et, enfin, avec le Super-8 sonore.

En 1998 («enfin», dirent les amis!), j'ai fait le saut, en vidéo, avec une DCR-VX 1000 E de Sony et j'ai monté mes productions sur le Screenplay.

Perpétuellement partagé entre le réel et l'imaginaire, mes films (excusez-moi, mes vidéos!) expriment souvent des thèmes, reflétant mes émotions, mes joies, mes sentiments. Trop souvent basés sur un texte, mes oeuvres ont de la peine à atteindre le "National", mais je me dis que si une seule personne a été touchée, j'en suis déjà amplement récompensé!

En résumé, j'adore mon hobby et j'ai toujours essayé de comprendre la vie et de la prendre avec humour.

Paul Emile Muller

La meva sorpresa va arribar al màxim, quan en una de les seves cartes, em va enviar un pasquí del Centre Català de Lausana en el qual s'anunciava la celebració d'una conferència del Senyor Paul-Émile Muller la qual dissertaria sobre el tema "Els meus records de Canet". No sé com s'ho va fer per a connectar amb el senyor Muller ni com s'engrescaren per fer la conferència. No m'ho podia creure; aquell infant alt i prim de cabell ros que ens sorprenia a tota la resta que vivíem als volts de la Font dels Gossos, quan a l'hivern baixava per les escales del Sant Crist amb les seves cames cobertes amb unes

mitges de llana amb franges horitzontals de tots els colors més virolats, mentre nosaltres anàvem amb el genolls al descobert i molt sovint pelats, s'havia convertit en una personalitat que després de recórrer el món enter treballant en alts càrrecs directius, ara dins el seu retir a Suïssa encara es recorda del nostre Canet. Espero que Déu li pagui amb escreix, perquè els canetencs per més que fem no podem pagar ni a ell ni al seu pare tot el que van fer per la nostra vila. Moltes gràcies "petit Paul-Émile".

FRANCESC VERDURA CAMPENY